

I.B.

Αριθμός 86/2017

Τ ο Ε φ ε τ ε ί ο Α ι γ α ί ο υ (Τ ρ ι μ ε λ έ ς)

Αποτελούμενο από τους Δικαστές Σπυριδούλα Μακρή, Πρόεδρο Εφετών, Φεβρωνία Τσερκέζογλου, Εφέτη, Ασημίνα Πετροπούλου-Σαλάτα, Εισηγήτρια-Εφέτη, κι από το Γραμματέα Ιωάννη Βακόνδιο.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 10 Φεβρουαρίου 2017 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της εκκαλούσας-εναγομένης: Ανώνυμης Τραπεζικής Εταιρίας με την επωνυμία «ΓΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ Α.Ε.» που εδρεύει στην Αθήνα, Αμερικής αρ. 4 και εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο της Δ.Σ. Σύρου.

Των εφεσίβλητων-εναγόντων: 1) Ένωσης προσώπων με την επωνυμία «
», που εδρεύει στον Παράσπορο Μήλου και εκπροσωπείται νόμιμα από τους
2)

κατοίκου Αδάμαντα Μήλου, 3) κατοίκου Αδάμαντα Μήλου, ομοίως, οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους Αντώνιο Πράτα Δ.Σ. Τρικάλων.

Οι ενάγοντες και ήδη εφεσίβλητοι κατέθεσαν την από 30-8-2012 αγωγή τους προς το Πολυμελές Πρωτοδικείο Σύρου, η οποία έχει καταχωρηθεί με αριθ. 115/11-9-2012 και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σ' αυτήν.

Το παραπάνω Δικαστήριο εξέδωσε την υπ' αριθμ. 99/2014 απόφασή του, με την οποία έκανε δεκτή εν μέρει την αγωγή.

Την οριστική αυτή απόφαση προσέβαλε η εναγομένη και ήδη εκκαλούσα με την από 23/12/2014 έφεση της προς το Δικαστήριο τούτο, που έχει κατατεθεί στη Γραμματεία του Μονομελούς Πρωτοδικείου Σύρου

με αριθ. καταθ. 112/23-12-2014, της οποίας ορίστηκε δικάσιμος με την υπ' αριθμ. 54/2-4-2015 πράξη του γραμματέα του δικαστηρίου τούτου η 11/3/2016 και μετά από αναβολή η αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας.

Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων παραστάθηκαν στο ακροατήριο του δικαστηρίου, όπως αναφέρεται παραπάνω, αναφέρθηκαν στις προτάσεις που κατέθεσαν και ζήτησαν να γίνουν δεκτές.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΙΟ ΝΟΜΟ

Η κρινόμενη από 23-12-2014 και με αρ.καταθ. 112/23-12-2014 έφεση της εν μέρει ηττηθείσας εναγομένης και ήδη εκκαλούσας, κατά της υπ αριθμ. 99/2014 οριστικής απόφασεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Σύρου, η οποία εκδόθηκε αντιμωλία των διαδίκων κατά την τακτική διαδικασία, ασκήθηκε νομότυπα με την κατάθεση δικογράφου στην γραμματεία του δικαστηρίου, που εξέδωσε την προσβαλλομένη απόφαση (αρ. 495§1, 511 επ. Κ.Πολ.Δ.) και εμπρόθεσμα, καθόσον από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν προκύπτει η πάροδος της προθεσμίας ασκήσεως ή άλλος λόγος απαραδέκτου αυτής (άρθρα 495 παρ. 1, 2, 498, 511, 513 παρ. 1β, 516 παρ. 1, 517 και 518 παρ. 1 και 147 παρ. 2 του ΚΠολΔ). Επομένως, η έφεση νόμιμα φερομένη στο Δικαστήριο αυτό, που είναι αρμόδιο για την εκδίκασή της (αρ. 19 Κ.Πολ.Δ.), πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να εξετασθεί στην συνέχεια κατά την ίδια ως άνω διαδικασία, κατά την οποία εκδόθηκε η εκκαλουμένη απόφαση (άρθρα 532 και 533 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ.), το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της, εφόσον για το παραδεκτό αυτής (έφεσης) έχει κατατεθεί από την εκκαλούσα παράβολο διακοσίων (200) ευρώ, που προβλέπεται από την παρ. 4 του άρθρου 495 ΚΠολΔ, η οποία προστέθηκε με το άρθρο 12 του ν. 4055 / 2012.

Με την από 30-8-2012 και με αριθμό έκδοσης κατάθεσης 115/11-9-2012 αγωγή τους οι ενάγοντες και ήδη εφεσίβλητοι, την οποία άσκησαν

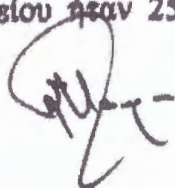
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Σύρου κατά της εναγομένης και ήδη εκκαλούσας ανωνύμου τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία << ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΕ >>, ισχυρίστηκαν ότι η πρώτη από αυτούς, που αποτελεί ένωση προσώπων και διατηρεί επιχείρηση εκμετάλλευσης πρατηρίου υγρών καυσίμων, νομίμως εκπροσωπούμενη από τους δεύτερο και τρίτο εξ αυτών, σύναψε με την εναγομένη τράπεζα στις 21-10-2005 στο υποκατάστημα που διατηρεί η τελευταία στη Μήλο Κυκλάδων, τις υπ' αριθμ. 1094/21-10-2005 και 1099/21-10-2005 έγγραφες συμβάσεις τοκοχρεωλυτικών δανείων, με κυμαινόμενο επιτόκιο υπολογιζόμενο σύμφωνα με το διατραπεζικό επιτόκιο EURIBOR, πλέον περιθωρίου 3% και της εισφοράς Ν. 128/1975 ύψους 0,6%, ποσού 300.000 ευρώ η πρώτη, για τη χρηματοδότηση αγοράς αδειας βυτιοφόρου οχήματος και 40.000 ευρώ η δεύτερη, για τη χρηματοδότηση αγοράς βυτιοφόρου οχήματος, τα οποία θα αποπληρώνονταν σε 120 μηνιαίες τοκοχρεωλυτικές δόσεις το πρώτο και σε 84 μηνιαίες τοκοχρεωλυτικές δόσεις το δεύτερο, με τους αναφερομένους στην αγωγή προδιατυπωμένους, άνευ διαπραγματεύσεως και προσδιορισμένους για αόριστο αριθμό μελλοντικών συμβάσεων ΓΟΣ, οι δε δεύτερος και τρίτος εξ αυτών (εναγόντων) εγγυήθηκαν εγγράφως την αποπληρωμή των ως άνω δανειακών συμβάσεων από την πρώτη ενάγουσα. Ότι σύμφωνα με προδιατυπωμένο όρο των εν λόγω δανειακών συμβάσεων προβλέφθηκε η δυνατότητα μεταβολής του νομίσματος των δανείων σε οποιοδήποτε ξένο νόμισμα, εφόσον υπογραφεί σχετική πράξη τροποποίησης της παρούσας από όλα τα συμβαλλόμενα μέρη, στην οποία θα καθορίζονται και οι καταβλητέες δόσεις. Ότι τον Οκτώβριο 2007, κατά τον οποίο το υπό στοιχείο α' δάνειο εμφάνιζε χρεωστικό υπόλοιπο 257.716,19 ευρώ και το υπό στοιχείο β' δάνειο χρεωστικό υπόλοιπο 30.940,16 ευρώ, η διευθύντρια του υποκαταστήματος Μήλου της εναγομένης, τους πρότεινε τη μετατροπή του νομίσματος των ως άνω δανειακών συμβάσεων από ευρώ σε ελβετικά φράγκα, ώστε να μειωθεί το επιτόκιο και η μηνιαία τοκοχρεωλυτική τους δόση, χωρίς να προβεί σε οποιαδήποτε ενημέρωση για το συνυφασμένο με τη φύση των δανειακών συμβάσεων σε ξένο νόμισμα συναλλαγματικό

κίνδυνο από τη μεταβολή της ισοτιμίας των νομισμάτων, οι δε ενέχοντες αποδέχθηκαν την εν λόγω πρόταση, χωρίς όμως σιδήσειτε να κληθούν από την εναγομένη να συνυπογράψουν τις σχετικές πράξεις μετατροπής των δανείων, ώστε να λάβουν γνώση του περιεχομένου τους και των προδιατυπωμένων από την εναγομένη γενικών όρων συναλλαγών γι' αυτές. Ότι παρά τη μη υπογραφή εκ μέρους τους των σχετικών τροποποιητικών του νομίσματος συμβάσεων, αμέσως μετά την προφορική αποδοχή της πρότασης της εναγομένης, η τελευταία μετέτρεψε το νόμισμα των αρχικών δανειακών συμβάσεων από ευρώ σε ελβετικό φράγκο, στην τρέχουσα ισοτιμία του 1 ευρώ = 1,6704 CHF και η πρώτη ενάγουσα συνέχισε να καταβάλει προς αποπληρωμή των δανείων ευρώ, που η εναγομένη μετέτρεπε, κατά την τρέχουσα ισοτιμία των δύο νομισμάτων κατά το χρόνο των καταβολών, σε ελβετικά φράγκα. Ότι εξαιτίας της προοδευτικής υποτίμησης του ευρώ έναντι του ελβετικού φράγκου, που είχε ως συνέπεια την αύξηση του χρεωστικού υπολοίπου των δανείων και των υπολογιζόμενων σε ευρώ μηνιαίων τοκοχρεωλυτικών δόσεων, αλλά και της εμφιλοχωρήσασας οικονομικής κρίσης η πρώτη εξ αυτών (ενάγουσα) περιήλθε σε αδυναμία καταβολής των μηνιαίων δόσεων των δανείων και τότε η εναγομένη, εκμεταλλευόμενη τη θέση ισχύος της και την ανάγκη συνέχισης χρηματοδότησης της πρώτης ενάγουσας και προμήθειας μπλοκ επιταγών για τις συναλλαγές της και με την απειλή καταγγελίας των δανειακών συμβάσεων, επέβαλε σ'αυτούς (ενάγοντες), να συνυπογράψουν έγγραφη σύμβαση αναγνώρισης οφειλής : α) στις 30-9-2010 , ύψους 27.776,29 CHF (ελβετικών φράγκων) από την υπ'αριθμ. 1099/21-10-2005 σύμβαση δανείου των 40.000 ευρώ και β) στις 8-11-2011 ύψους 314.071,85 CHF (ελβετικών φράγκων) από την υπ'αριθμ. 1094/21-10-2005 δανειακή σύμβαση των 300.000 ευρώ, με τις οποίες τροποποιήθηκαν οι ως άνω δανειακές συμβάσεις , ως προς τον τρόπο εξόφλησης των ως άνω άληκτων κεφαλαίων. Ότι κατά το χρονικό διάστημα από την ημέρα μετατροπής του νομίσματος των δανειακών συμβάσεων, όταν το χρεωστικό υπόλοιπο του υπό στοιχείο α' δανείου ήταν 257.716,19 ευρώ και του υπό στοιχείο β'

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

δανείου 30.940,16 ευρώ, μέχρι την άσκηση της αγωγής η πρώτη ενάγουσα κατέβαλε στην εναγομένη για την εξόφληση του υπό στοιχείο α' δανείου, το συνολικό ποσό των 125.536,04 ευρώ και για την εξόφληση του υπό στοιχείο β' δανείου, το συνολικό ποσό των 31.611,85 ευρώ και σύμφωνα με τους τηρούμενους από την εναγομένη λογαριασμούς των δανείων εξακολουθεί να οφείλει το ποσό των 259.764 ευρώ για το υπό στοιχείο α' δάνειο και το ποσό των 11.691,66 ευρώ για το υπό στοιχείο β' δάνειο, καθώς κατά το χρόνο άσκησης της αγωγής η ισοτιμία ευρώ - ελβετικού φράγκου ανέρχεται σε 1:1,2, ενώ αν ίσχυαν οι αρχικές δανειστικές συμβάσεις, χωρίς μεταβολή του νομίσματος θα όφειλε, κατά το χρόνο άσκησης της αγωγής, 183.104 ευρώ για το υπό στοιχείο α' δάνειο και 4.210,77 ευρώ, για το υπό στοιχείο β' δάνειο, όπως προκύπτει από τον περιλαμβανόμενο στην αγωγή αναλυτικό πίνακα καταβολών και οφειλόμενου κεφαλαίου ανά μήνα. Ότι παρά τη μη κατάρτιση έγγραφων συμβάσεων μετατροπής του νομίσματος του δανείου από ευρώ σε ελβετικά φράγκα, η εναγομένη υποστηρίζει ψευδώς ότι καταρτίστηκαν και υπογράφηκαν τέτοιες, που έλαβαν αριθμούς 0010-2704-1674 και 0010-2704-1675, αλλά απωλέστηκαν τα σώματά τους. Με βάση το παραπάνω ιστορικό οι ενάγοντες επικαλούμενοι α) κατά την κύρια βάση της αγωγής τους ότι οι 1099/30-9-2010 και 1094/8-11-2011 έγγραφες τροποποιητικές συμβάσεις των δανειστικών συμβάσεων σε ευρώ (ακόμη και αν θεωρηθούν ως συμβάσεις ανανέωσης χρέους), αντίκεινται, για τους παραπάνω λόγους στα χρηστά ήθη, β) κατά την πρώτη επικουρική βάση της αγωγής τους, ότι οι δηλώσεις βούλησής τους (προφορικές και έγγραφες) για τη μετατροπή του νομίσματος των δανειακών συμβάσεων είναι αποτέλεσμα απάτης, που μετέλλθε η εναγομένη δια της νομίμου εκπροσώπου της, διευθύντριας του υποκαταστήματος της στη Μήλο, καθώς αφενός τους υποσχέθηκε ότι η μετατροπή του νομίσματος θα μείωνε τόσο τη μηνιαία τοκοχρεωλυτική δόση, όσο και το προς αποπληρωμή κεφάλαιο, αποκρύπτοντάς τους ταυτόχρονα το συναλλαγματικό κίνδυνο και τη δυνατότητα χρησιμοποίησης μεθόδων κάλυψης του κινδύνου αυτού, αν και είχε υποχρέωση ενημέρωσης

προς τούτο, αλλά και ουσιώδους πλάνης τους ως προς τα ζητήματα αυτά, γ) κατά τη δεύτερη επικουρική βάση της αγωγής τους ότι οι τροποποιητικές συμβάσεις του νομίματος του δανείου είναι άκυρες, καθώς το ποσό των δανείων δεν καλύφθηκε από την εναγομένη με συνάλλαγμα, που διέθετε ή εισήγαγε, κατά παράβαση σχετικών πράξεων του Διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος, και δ) κατά την τρίτη επικουρική βάση της αγωγής τους ότι έχοντας την ιδιότητα των καταναλωτών δεν δεσμεύονται από τους όρους των τροποποιητικών του νομίματος των δανείων συμβάσεων, καθώς ουδέποτε έλαβαν γνώση των έγγραφων αυτών και των όρων που περιείχαν, με αποτέλεσμα οι δανειστικές συμβάσεις να εξακολουθούν να έχουν ως νόμισμα το ευρώ κατά τους αρχικούς όρους τους, ζήτησαν: α) με το κύριο αίτημα αυτής, να αναγνωριστεί η ακυρότητα των υπ' αριθμ. 1099/30-9-2010 και 1094/8-11-2011 πρόσθετων πράξεων τροποποίησης των αρχικών συμβάσεων δανείων, λόγω αντίθεσής τους στα χρηστά ήθη και ότι τα οφειλόμενα από αυτούς υπόλοιπα ανερχόταν στις 30-8- 2012 σε 183.104,40 ευρώ για το υπό στοιχείο α' δάνειο και σε 4.210,77 ευρώ για το υπό στοιχείο β' δάνειο, β) με το πρώτο επικουρικό αίτημα αυτής, να ακυρωθούν λόγω απάτης και πλάνης αφενός οι καταρτισθείσες προφορικά συμβάσεις τροποποίησης του νομίματος των δανείων, που κατά την εναγόμενη έλαβαν αριθμούς 0010-2704-1674 και 0010-2704-1675 και αφετέρου οι υπ' αριθμ. 1099/30-9-2010 και 1094/8-11-2011 πρόσθετες πράξεις και να αναγνωριστεί ότι τα οφειλόμενα από αυτούς υπόλοιπα ανερχόταν στις 30-8-2012 σε 183.104,40 ευρώ, για το υπό στοιχείο α' δάνειο και σε 4.210,77 ευρώ, για το υπό στοιχείο β' δάνειο, γ) με το δεύτερο επικουρικό αίτημα αυτής, να αναγνωριστεί η ακυρότητα των καταρτισθεισών προφορικά συμβάσεων τροποποίησης του νομίματος των δανείων, που κατά την εναγόμενη έλαβαν αριθμούς 0010-2704-1674 και 0010-2704-1675 και των 1099/30-9-2010 και 1094/8-11-2011 πρόσθετων πράξεων, λόγω μη κάλυψης του ποσού των δανείων με διαθέσιμο ή εισαχθέν συνάλλαγμα και να αναγνωριστεί ότι τα οφειλόμενα από αυτούς υπόλοιπα ανερχόταν στις 30-8-2012 σε 183.104,40 ευρώ, για το υπό στοιχείο α' δάνειο και σε 4.210,77

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ευρώ , για το υπό στοιχείο β' δάνειο, δ) με το τρίτο επικουρικό αίτημα αυτής, να αναγνωρισθεί ότι η επιβολή στους ενάγοντες του συναλλαγματικού κινδύνου με τις προφορικά συναφθείσες 0010-2704-1674 και 0010-2704-1675 συμβάσεις είναι άκυρη και ότι το οφειλόμενο από αυτούς ποσό ανερχόταν στις 30-8-2012 σε 311.716,85 CHF, για το υπό στοιχείο α' δάνειο και σε 14.030,57 CHF, για το υπό στοιχείο β' δάνειο, με βάση την ισοτιμία ευρώ/ελβετικού φράγκου 1:1,676, που ίσχυε κατά το χρόνο μετατροπής του νομίσματος των συμβάσεων, και ε) με το τέταρτο επικουρικό αίτημα αυτής, να αναγνωρισθεί ότι οι προφορικά συναφθείσες 0010-2704-1674 και 0010-2704-1675 τροποποιητικές συμβάσεις, αλλά και οι 1099/30-9-2010 και 1094/8-11-2011 πρόσθετες πράξεις, ως επιβεβαιωτικές των πρώτων, δεν είναι δεσμευτικές για τους ενάγοντες, καθώς αυτοί, έχοντας την ιδιότητα των καταναλωτών, δεν έλαβαν γνώση του περιεχομένου τους, ότι το νόμισμα των δανειστικών συμβάσεων εξακολουθεί να είναι το ευρώ και η οφειλή των εναγόντων ανερχόταν στις 30-8-2012 σε 183.104,40 ευρώ, για το υπό στοιχείο α' δάνειο και σε 4.210,77 ευρώ, για το υπό στοιχείο β' δάνειο. Το πρώτοβάθμιο δικαστήριο, δικάζοντας αντιμωλία των διαδίκων κατά την τακτική διαδικασία, με την με αριθμό 99/2014 εκκαλουμένη οριστική απόφασή του, αφού απέρριψε ως νομικά αβάσιμα το τρίτο, τέταρτο και πέμπτο από τα επικουρικά αιτήματα, έκανε δεκτή κατ'ουσία την αγωγή, ως προς την κυρία της βάση και αναγνώρισε αφενός μεν ότι οι με αριθμούς 1094/3/8-11-2011 και 1099/2/30-9-2010 πράξεις τροποποίησης δανείου είναι άκυρες και αφετέρου δε ότι οι ενάγοντες όφειλαν στις 30-8-2012 στην εναγομένη, το ποσό των 183.284,38 ευρώ, για την με αριθμό 1094/21-10-2005 δανειακή σύμβαση και το ποσό των 4.210,71 ευρώ, για την υπ'αριθμ. 1099/21-10-2005 δανειακή σύμβαση και καταδίκασε την εναγομένη, λόγω της ήττας της, στην καταβολή της δικαστικής δαπάνης των εναγόντων, ποσού 7.700 ευρώ. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται ήδη η εναγομένη - εκκαλούσα για τους περιεχομένους σ' αυτήν λόγους, που ανάγονται σε εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και σε πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων, επιδιώκοντας την

εξαφάνισή της και την ολοσχερή απόρριψη της αγωγής. Πρέπει να ερευνηθεί περαιτέρω το βάσιμο των λόγων της.

Κατά το άρθρο 178 ΑΚ, «Δικαιοπραξία που αντιβαίνει στα χρηστά ήθη είναι άκυρη». Κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, ως κριτήριο των χρηστών ηθών χρησιμεύουν οι ιδέες του κατά γενική αντίληψη με φρόνηση και χρηστότητα σκεπτόμενου μέσου κοινωνικού ανθρώπου. Η αντίθεση δε στα χρηστά ήθη, που καθιστά άκυρη τη δικαιοπραξία, κρίνεται από το περιεχόμενό της, (όχι μεμονωμένα από την αιτία που κίνησε τους συμβαλλόμενους να τη συνάψουν ή το σκοπό, στον οποίο αυτοί αποβλέπουν), αλλά και εκ του συνόλου των περιστάσεων και των συνθηκών, που τη συνοδεύουν. Κατά δε το άρθρο 179 Α.Κ. (το οποίο αποτελεί ειδικότερη περίπτωση εφαρμογής του προηγούμενου άρθρου), «Άκυρη ως αντίθετη προς τα χρηστά ήθη είναι ιδίως η δικαιοπραξία, με την οποίαν δεσμεύεται υπερβολικά η ελευθερία του προσώπου ή η δικαιοπραξία με την οποία εκμεταλλεύεται κάποιος την ανάγκη, την κουφότητα ή την απειρία του άλλου και πετυχαίνει έτσι να συνομολογήσει ή να πάρει για τον εαυτό του ή τρίτο για κάποια παροχή, περιουσιακά ωφέληματα, που, κατά τις περιστάσεις, τελούν σε φανερή δυσαναλογία προς την παροχή». Όπως προκύπτει από το συνδυασμό αυτών των διατάξεων, και εκείνων των άρθρων 174 και 180 του Α.Κ. για να χαρακτηριστεί μία δικαιοπραξία αισχροκερδής - καταπλεονεκτική και, συνεπώς, άκυρη, λόγοι αντίθεσής της προς τα χρηστά ήθη, απαιτείται να συντρέχουν σωρευτικά τρία στοιχεία, δηλαδή: α) προφανής δυσαναλογία μεταξύ παροχής και αντιπαροχής, β) ανάγκη ή κουφότητα ή απειρία, του ενός από τους συμβαλλόμενους και γ) εκμετάλλευση από τον συμβαλλόμενο της γνωστής σε αυτόν ανάγκης ή κουφότητας ή απειρίας του αντισυμβαλλομένου του. Τα στοιχεία της ανάγκης, της κουφότητας η της απειρίας όμως δεν είναι απαραίτητο, όπως προκύπτει από τη σαφή διατύπωση της δεύτερης από τις πιο πάνω διατάξεις, να συντρέχουν σωρευτικά, αλλά αρκεί η συνδρομή και μόνο του ενός από αυτά. Απειρία είναι η έλλειψη της συνήθους πείρας ως προς τα οικονομικά δεδομένα και μεγέθη, ως προς τις τιμές και ως προς τις συναλλαγές.

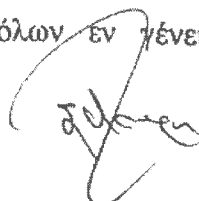
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

Κουφότητα είναι η αδιαφορία για τις συνέπειες και τη σημασία των πράξεων, ενώ ανάγκη είναι και η οικονομική τοιαύτη, αρκεί να είναι άμεση και επιτακτική. Η δυσαναλογία παροχής και αντιπαροχής πρέπει να είναι προφανής. Εξάλλου εκμετάλλευση υπάρχει όταν αυτός που γνωρίζει την ως άνω κατάσταση του αντισυμβαλλομένου του (ανάγκη, κουφότητα, απειρία) επωφελείται και με κατάλληλο χειρισμό επιτυγχάνει προφανώς μειωμένη αντιπαροχή. Αν λείπει ένα από τα ανωτέρω στοιχεία δεν μπορεί να γίνει λόγος για ακυρότητα της δικαιοπραξίας ως αισχροκερδούς, γιατί απαιτείται να συντρέχουν και η φανερή δυσαναλογία μεταξύ παροχής και αντιπαροχής και η ανάγκη ή κουφότητα ή απειρία του άλλου συμβαλλόμενου και η εκμετάλλευση από τον συμβαλλόμενο μιας από τις γνωστές σ' αυτόν ως άνω καταστάσεις του αντισυμβαλλομένου. Ειδικότερα, φανερή δυσαναλογία μεταξύ παροχής και αντιπαροχής είναι αυτή που υποπίπτει στην αντίληψη λογικού και έχοντος πείρα των σχετικών συναλλαγών ανθρώπου, και η οποία υπερβαίνει το μέτρο κατά το οποίο είναι ανθρωπίνως φυσικό να αποκομίζει ο ένας κάποιο όφελος από σύμβαση οικονομικού περιεχομένου, με ζημία του άλλου. Δεν αποκλείεται να υπάρχει σε κάποια δικαιοπραξία, και χωρίς τη συνδρομή των όρων της διάταξης του άρθρου 179 ΑΚ, που αποτελεί ειδικότερη περίπτωση εφαρμογής του άρθρου 178 ΑΚ, εκμετάλλευση του άλλου μέρους υπό περιστάσεις και συνθήκες που προδίδουν στη δικαιοπραξία ανήθικο χαρακτήρα, συνεπαγόμενο ακυρότητα αυτής κατά τη γενική διάταξη του άρθρου 178 ΑΚ (ΑΠ 127/2014 , Α.Π. 2139/2013, Α.Π. 1291/2010, Α.Π. 2095/2009, ΑΠ 1734/2009, ΑΠ 1618/2009 ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, από τη συναλλακτική σχέση, που δημιουργείται μεταξύ τράπεζας και πελάτη προκύπτουν τόσο γενικής φύσης υποχρεώσεις, όσο και ειδικής, οι οποίες έχουν τη βάση τους σε συγκεκριμένη σχέση. Τούτο συμβαίνει κυρίως για τους εξής λόγους: α) η τράπεζα είναι επαγγελματίας και γνώστης της αγοράς χρήματος, με ευρύτατη πληροφόρηση στον χρηματοπιστωτικό τομέα, λόγω δε της θέσης της αυτής, μπορεί να προκύψει υποχρέωση της να καταστήσει τον πελάτη της κοινωνό ορισμένων πληροφοριών ή να του παράσχει συμβουλές, β) από

τη συμπεριφορά της τράπεζας εξαρτάται πολλές φορές ακόμη και η οικονομική κατάσταση του πελάτη της, γ) οι σχέσεις τράπεζας και πελάτη έχουν εμπιστευτικό και άρα ιδιαίτερα ευαίσθητο χαρακτήρα, δεδομένου ότι η τράπεζα γνωρίζει πολλά προσωπικά και ενδεχομένως απόρρητα στοιχεία του πελάτη της, δ) τα πιστωτικά ιδρύματα δεν είναι απλές εμπορικές επιχειρήσεις, αλλά επιτελούν σημαντικότερη λειτουργία στην εθνική οικονομία κάθε χώρας, διότι χρηματοδοτούν το εμπόριο, τη βιομηχανία και την κατανάλωση. Η θέση αυτή των τραπεζών τους επιβάλλει την υποχρέωση ομαλής και καλόπιστης συνεργασίας με τους πελάτες τους και ε) η τράπεζα έχει κατά κανόνα μεγαλύτερη οικονομική ισχύ από τον πελάτη της. Από τα παραπάνω συνάγεται ότι η θέση της τράπεζας είναι κατά πολύ πλεονεκτικότερη από αυτή των πελατών της, πράγμα που δικαιολογεί τη δημιουργία αυξημένης υποχρέωσης προστασίας των συμφερόντων των τελευταίων, η οποία εξειδικεύεται με βάση και τις ειδικές συνθήκες κάθε συγκεκριμένης περίπτωσης. Και τούτο γιατί μεταξύ τράπεζας και πελάτη δημιουργείται μία εξειδικευμένη σχέση εμπιστοσύνης, αλλά εν μέρει και εξάρτησης του πελάτη, καθόσον, όπως προαναφέρθηκε, η τράπεζα έχει ειδικές γνώσεις των συνθηκών της αγοράς, καθώς και ευρύτατο φάσμα πληροφοριών. Από τη γενική αυτή υποχρέωση απορρέει, αφενός η ειδικότερη υποχρέωση της τράπεζας να μην επιδιώκει μονομερώς την πρόταξη των ατομικών της συμφερόντων, καθώς και ότι η υπό ευρεία έννοια παροχή της πρέπει να τελεί σε σχέση αναλογίας με την αιτούμενη από τον πελάτη της αντιπαροχή και αφετέρου η ειδικότερη υποχρέωση ενημέρωσης και παροχής συμβουλών, ανάλογα και με τις συγκεκριμένες συνθήκες και το επίπεδο γνώσεων του πελάτη της. Έτσι η τράπεζα έχει υποχρέωση όταν είναι πρόδηλο ότι ο συγκεκριμένος πελάτης δεν αντιλαμβάνεται τους κινδύνους από τη σκοπούμενη συναλλαγή ή όταν η τράπεζα γνωρίζει ορισμένα γεγονότα, που αν γνώριζε ο πελάτης της, πιθανότατα δεν θα προέβαινε στη σύναψη της (βλ. Ψυχομάνη, Τραπεζικό δίκαιο - Δίκαιο τραπεζικών συμβάσεων Γενικό Μέρος, 2008, σελ. 31 επ.). Περαιτέρω στο πλαίσιο όλων εν γένει των τραπεζικών συμβάσεων

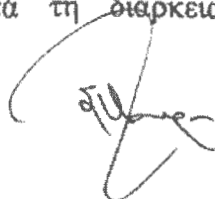
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΓΚΛΗΤΗ

γεννώνται πέραν των υποχρεώσεων των μερών για κύρια παροχή και επιπρόσθετες παρεπόμενες υποχρεώσεις, τις οποίες υπαγορεύει και προσδιορίζει κατά περιεχόμενο η προβλεπόμενη στη διάταξη του άρθρου 288 ΑΚ αρχή της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών, διευρύνοντας το περιεχόμενο της ενοχής. Επομένως και αυτές οι υποχρεώσεις, παρότι προβλέπονται στο νόμο στο περιθώριο της ενοχής, δεν παύουν να θεωρούνται (και να είναι) συμβατικές, με συνέπεια η παράβαση τους να συνιστά πλημμελή εκπλήρωση της παροχής. Η παραπάνω αρχή λειτουργεί τόσο ως συμπληρωματική των δικαιοπρακτικών βουλήσεων ρήτρα, όσο και ως διορθωτική αυτών, στις περιπτώσεις όπου η συνδρομή ειδικών συνθηκών επιβάλλει παρέκκλιση από την αρχική ρύθμιση της ενοχικής σχέσης. Επίσης, λόγω της προαναφερόμενης σχέσης ιδιαίτερης εμπιστοσύνης, που χαρακτηρίζει κάθε τραπεζική σύμβαση και έχει ως γενικό περιεχόμενο την πίστη, κυρίως του πελάτη της τράπεζας, ότι αυτή θα πράξει ό,τι είναι αναγκαίο για την εξυπηρέτηση και την προστασία των οικονομικών του συμφερόντων, αλλά και της ίδιας της τράπεζας ότι ο πελάτης της συμπεριφέρεται απέναντι της με ειλικρίνεια και διάθεση να καταβάλει κάθε δυνατή προσπάθεια για εκπλήρωση των υποχρεώσεων, που αναλαμβάνει, η εφαρμογή των αρχών της καλής πίστης (288 ΑΚ) προσλαμβάνει ιδιαίτερα ευρύ περιεχόμενο και ένταση στα πλαίσια των τραπεζικών συναλλαγών. Οι αρχές αυτές επιβάλλουν τόσο στα διαπραγματευόμενα, όσο και στα συμβαλλόμενα μέρη, την τήρηση συμπεριφοράς ανταποκρινόμενης στην ιδιαιτερότητα της αμοιβαίας εμπιστοσύνης των μερών. Κατά το στάδιο των διαπραγματεύσεων (197-198 ΑΚ) η σχέση εμπιστοσύνης, ως απόρροια της εφαρμογής της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών, αφορά οπωσδήποτε στις γενικές υποχρεώσεις διαφώτισης και προστασίας. Η πρώτη έχει ως αντικείμενο την παροχή πληροφοριών και διευκρινίσεων σχετικά με το περιεχόμενο της σκοπούμενης σύμβασης, ώστε να διαφυλάσσεται η συμβατική ελευθερία, δηλαδή να μην επηρεάζεται από άγνοια η βούληση του άλλου μέρους, κατά τη σύναψη της σύμβασης και τη διαμόρφωση του περιεχομένου της. Η δεύτερη αφορά στην λήψη μέτρων προστατευτικών

των απολύτων εννόμων αγαθών, αλλά και της παρουσίας του άλλου μέρους. Κατά το στάδιο της συμβατικής δέσμευσης, η σχέση εμπιστοσύνης επιβάλλει στην τράπεζα τις γενικές υποχρεώσεις αφενός της τήρησης εξαιρετικής επιμέλειας ως προς την εξυπηρέτηση του αντισυμβαλλόμενου πελάτη της και αφετέρου, σε περιπτώσεις σύγκρουσης συμφερόντων, της πρόταξης του συμφέροντος αποκλειστικά του πελάτη της. Ο τελευταίος οφείλει επίσης από την πλευρά του να επιδεικνύει ιδιαίτερα ειλικρινή συμπεριφορά και επιμέλεια. Η παράβαση αυτών των υποχρεώσεων, που θεωρούνται επίσης συμβατικές, συνεπάγεται, ενδοσυμβατική ευθύνη του παραβάτη. Ειδικότερη παράβαση των αρχών της καλής πίστης μπορεί να αποτελέσει και η εκμετάλλευση της υπερέχουσας θέσης της τράπεζας έναντι του πελάτη της και μάλιστα με την χρησιμοποίηση μεθοδεύσεων, μη ανταποκρινόμενων στην εντιμότητα και την ειλικρίνεια των συναλλαγών, με αποτέλεσμα τη συνομολόγηση υπέρ αυτής συμβατικών όρων, που διαταράσσουν υπέρμετρα την ισορροπία σε βάρος του πελάτη, με συνεκτίμηση βέβαια της φύσης των αγαθών και των υπηρεσιών που αφορά η σχετική σύμβαση (βλ. ΕφΑΘ 4617/2012, ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, σύμφωνα με την υπ' αριθμ. 2501/31-10-2002 (ΦΕΚ Α' 277/18-11-20.02) Πράξη του Διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος, (ΠΔΤΕ) η οποία εκδόθηκε κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 18 παρ. 5 του Ν. 2076/1992 (όπως αυτό ίσχυε μέχρι την κατάργησή του με το άρθρο 92 παρ.1 του Ν. 3601/2007), και άρα έχει ισχύ ουσιαστικού νόμου, τροποποιήθηκαν και κωδικοποιήθηκαν οι διατάξεις, που αφορούν την υποχρέωση ενημέρωσης των συναλλασσομένων με τα πιστωτικά ιδρύματα, που λειτουργούν στην Ελλάδα, για τους όρους που διέπουν τις συναλλαγές τους. Ειδικότερα, σύμφωνα με την παραπάνω πράξη, τα τραπεζικά ιδρύματα οφείλουν, μεταξύ άλλων, α) να ενημερώνουν κατάλληλα τους συναλλασσόμενους για τη φύση και τα χαρακτηριστικά των προσφερόμενων προϊόντων και υπηρεσιών και εν γένει για τους όρους και τις προϋποθέσεις, που διέπουν τις τραπεζικές συναλλαγές, β) να παρέχουν περιδική έγγραφη ενημέρωση στους συναλλασσόμενους κατά τη διάρκεια ισχύος και λειτουργίας των

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

συμβάσεων για τον τρόπο εφαρμογής των όρων, που έχουν συμφωνηθεί, γ) να παρέχουν στις χορηγήσεις σε συνάλλαγμα τουλάχιστον ενημέρωση σχετικά με τον κίνδυνο από ενδεχόμενη διακύμανση της συναλλαγματικής ισοτιμίας, ώστε οι συναλλασσόμενοι με αυτά να σχηματίζουν πριν από τη σύναψη της σύμβασης, σαφή εικόνα για τις παρεχόμενες υπηρεσίες και προϊόντα, όταν αυτά δεν αποτελούν αντικείμενο εξατομικευμένης διαπραγμάτευσης, και δ) οφείλουν να γνωστοποιούν στους συναλλασσόμενους, πριν από τη σύναψη της σύμβασης, όλους τους όρους που διέπουν τη μεταξύ τους σχέση και να τους παρέχουν πλήρες αντίγραφο μετά τη σύναψή της, και ε) για τη δυνατότητα και το κόστος χρησιμοποίησης τεχνικών κάλυψης του κινδύνου από την ενδεχόμενη μεταβολή της συναλλαγματικής ισοτιμίας ή και των επιτοκίων, δηλαδή η ενημέρωση του δανειολήπτη, σε σχέση με τα δάνεια σε συνάλλαγμα και αναφορικά με τον κίνδυνο, από ενδεχόμενη διακύμανση της συναλλαγματικής ισοτιμίας, πρέπει να γίνεται από κατάλληλα εκπαιδευμένο προσωπικό, που να διαθέτει το προβλεπόμενο από τη διάταξη του άρθρου 14 του Ν. 3606/2007 πιστοποιητικό καταλληλότητας. Ειδικότερα, για την περίπτωση της συνομολογηθείσας σύμβασης σε ξένο νόμισμα (σε Ελβετικό φράγκο) και σύμφωνα με τις παραδοχές της απόφασης του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 30-4-2014 (υπόθεση c-26/13, Arpad Kasler, Hajnalka Kaslerne Rabai κατά OTP Jelzalogbank Zrt. σκέψεις 71 - 75), για τη θεμελίωση της απαιτούμενης διαφάνειας των σχετικών συμβάσεων, πρέπει να παρουσιάζονται, κατά τρόπο σαφή και ορισμένο, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των συμβαλλόμενων και ειδικότερα να διατυπώνεται ευκρινώς ο τρόπος λειτουργίας της συναλλαγματικής ισοτιμίας, η μέθοδος και οι ιδιαιτερότητες του μηχανισμού μετατροπής του εγχωρίου νομίσματος σε ξένο, η σχέση μεταξύ του μηχανισμού αυτού και τυχόν άλλων, ούτως ώστε ο καταναλωτής να μπορεί να εκτιμήσει τις οικονομικές συνέπειες, που θα μπορούσε να έχει για τον ίδιο ο παραπάνω όρος, δηλαδή να διαγνώσει εκ των προτέρων, τόσο το ύψος των μηνιαίων τοκοχρεολυτικών δόσεων, που καλείται να καταβάλει για την αποπληρωμή του δανείου του, όσο και για το

ύψος του ανεξόφλητου κεφαλαίου του τελευταίου, σε περίπτωση, που η ισοτιμία μεταξύ ευρώ και ξένου νομίσματος (Ελβετικού φράγκου) διαφοροποιείται σε βάρος του πρώτου(ΕφΑθ 1611/2017 ΝΟΜΟΣ). Τέλος, η σύμβαση με την οποία αναγνωρίζει κάποιος το χρέος που έχει από ορισμένη αιτία δεν προβλέπεται ρητά από τον ΑΚ, ισχύει όμως, διεπόμενη από το άρθρο 361 του ίδιου κώδικα, το οποίο παρέχει ελευθερία σύναψης ποικίλου περιεχομένου συμβάσεων, δεσμευτικά για τους συμβαλλόμενους, αρκεί το περιεχόμενό τους να μην προσκρούει σε απαγορευτικό νόμο ή στα χρηστά ήθη. Η σύμβαση αυτή, η οποία διαφέρει από τη ρυθμιζόμενη από το άρθρο 873 του ΑΚ αφηρημένη υπόσχεση ή αναγνώριση χρέους, καταρτίζεται, σε αντίθεση με εκείνη, κατ' αρχήν άτυπα και ιδρύει νέα ενοχική σχέση που αποτελεί νέα αυτοτελή βάση υποχρέωσης προς εκπλήρωση της παροχής, δηλαδή ενοχή αυτοτελή και ανεξάρτητη από την υποκείμενη αιτία (όταν αυτό θέλουν οι συμβαλλόμενοι και δεν αποβλέπουν μόνο στην παροχή αποδεικτικού μέσου για την ύπαρξη του χρέους ή στην επιβεβαίωση μίας υπάρχουσας έννομης σχέσης, που διασφαλίζουν έτσι από ενδεχόμενα ελαττώματα), με συνέπεια αυτός που αναγνωρίζει την από ορισμένη αιτία οφειλή του να μη μπορεί πλέον να προτείνει τις ενστάσεις που είχε από την κύρια αιτία (ΑΠ 11/05, ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 779/04, ΝΟΜΟΣ, ΕφΛαρ 21/2012, ΝΟΜΟΣ). Εάν δε σκοπός της αιτιώδους αναγνώρισης χρέους είναι, μεταξύ άλλων, και ο καθορισμός του ύψους της οφειλής, δεν επιτρέπεται η επάνοδος των μερών στο ύψος της οφειλής, αφού το ύψος εκείνου που αναγνωρίσθηκε με την αιτιώδη αναγνώριση είναι το εφεξής οφειλόμενο (ΑΠ 232/09 ΝΟΜΟΣ). Στην προκειμένη περίπτωση από την εκτίμηση της χωρίς όρκο κατάθεσης του τρίτου ενάγοντος – τρίτου εφεσιβλήτου Ιωάννη Λιβάνιου, που εξετάστηκε νομότυπα στο ακροατήριο του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου και περιέχεται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη απόφαση πρακτικά συνεδριάσεως του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, τις υπ' αριθμ. 8137 και 8138/5-2-2014 ένορκες βεβαιώσεις των μαρτύρων, Παρασκευής Μπαρμπαδήμου και Νικολάου Λιζάρδου, ενώπιον της συμβολαιογράφου Μήλου, Σεβαστής Κυράνη, που λήφθηκαν

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

με πρωτοβουλία των εναγόντων, μετά από νομότυπη κλήτευση της εναγόμενης, (βλ. την υπ'αριθμ. 1805/31-1-2014 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Αθηνών, Βασιλείου Κοτρότσου) και από όλα ανεξαιρέτως τα επικαλούμενα και νομίμως προσκομιζόμενα από τους διαδίκους δημόσια και ιδιωτικά έγγραφα, άλλα από τα οποία λαμβάνονται υπόψη προς άμεση απόδειξη και άλλα (άρθρο 339 σε συνδυασμό με το άρθρο 395 του Κ.Πολ.Δ.) προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, για ορισμένα από τα οποία (νομίμως προσκομιζόμενα με επίκληση έγγραφα) γίνεται ακολούθως ειδική μνεία, χωρίς όμως, η ρητή αναφορά των εν λόγω εγγράφων, να προσδίδει σ' αυτά αυξημένη αποδεικτική δύναμη σε σχέση με τα λοιπά επικαλούμενα και προσκομιζόμενα έγγραφα, για τα οποία δεν γίνεται ειδική για το καθένα μνεία, που είναι όμως ισοδύναμα και όλα ανεξαιρέτως συνεκτιμώνται προς σχηματισμό της δικανικής κρίσεως, σχετικά με τους πραγματικούς ισχυρισμούς των διαδίκων, που ασκούν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης , αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά : Η πρώτη εφεσίβλητη – πρώτη ενάγουσα, κοινωνία αστικού δικαίου με την επωνυμία <<Νίκος και Ιωάννης Λιβάνιος – Κοινωνία Αστικού Δικαίου>> αποτελούμενη από τους δεύτερο και τρίτο των εφεσιβλήτων – εναγόντων, οι οποίοι είναι διαχειριστές αυτής, εκμεταλλεύονται από κοινού την κοινωνία και εκπροσωπούν αυτή από κοινού, δραστηριοποιείται στην Μήλο Κυκλάδων, στον τομέα της εμπορίας υγρών – καυσίμων, διατηρώντας πρατήριο υγρών καυσίμων - βουλκανιζατέρ. Στις 21-10-2005 καταρτίστηκαν μεταξύ της πρώτης εφεσιβλήτου – πρώτης ενάγουσας, ως πρωτοφειλέτριας και της εκκαλούσας – εναγόμενης, ανωνύμου τραπεζικής εταιρίας με την επωνυμία << ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΕ >>, ως πιστώτριας, δύο έγγραφες συμβάσεις τοκοχρεωλυτικών δανείων και ειδικότερα: α) η υπ'αριθμ. 1094/21-10-2005 σύμβαση τοκοχρεωλυτικού δανείου, ποσού 300.000 ευρώ , για αγορά αδείας βυτιοφόρου οχήματος, εξοφλητέου σε 120 μηνιαίες τοκοχρεωλυτικές δόσεις, της πρώτης καταβλητέας ένα μήνα μετά την εκταμίευση του δανείου, με τελικό έτος εξόφλησης το 2015, με

15/33
10/10/2017

κυμαινόμενο επιτόκιο απαρτιζόμενο από :α) το διατραπεζικό επιτόκιο EURIBOR 360 ημερών πλέον , β) περιθώριο 3% και γ) την εισφορά του Ν. 128/1975. ανερχομένης σε 0,6% καθώς και κάθε άλλης επιβαλλόμενης από το νόμο επιβάρυνσης για όλη τη διάρκεια του δανείου και β) η υπ' αριθμ. 1099/21-10-2005 σύμβαση τοκοχρεωλυτικού δανείου, ποσού 40.000ευρώ , για αγορά βυτιοφόρου οχήματος. εξοφλητέου σε 84 μηνιαίες τοκοχρεωλυτικές δόσεις, της πρώτης καταβλητέας ένα μήνα μετά την εκταμίευση του δανείου, με τελικό έτος εξόφλησης το 2015, με κυμαινόμενο επιτόκιο απαρτιζόμενο από: α) το διατραπεζικό επιτόκιο EURIBOR 360 ημερών πλέον , β) περιθώριο 3% και γ) την εισφορά του Ν. 128/1975, ανερχομένης σε 0,6% καθώς και κάθε άλλης επιβαλλόμενης από το νόμο επιβάρυνσης για όλη τη διάρκεια του δανείου. Τις συμβάσεις αυτές συνυπέγραψαν, ως εγγυητές, ο δεύτερος και τρίτος των εφεσιβλήτων - εναγόντων, ευθυνόμενοι για ολόκληρη την οφειλή της πρωτοφειλέτριας, εις ολόκληρο με αυτήν, ως αυτοφειλέτες. Και στις δύο ως άνω έγγραφες συμβάσεις περιλήφθηκε προδιατυπωμένος όρος, κατά τον οποίο, «η μεταβολή του νομίσματος του δανείου από το νόμισμα της αρχικής χορήγησης, σε οποιοδήποτε ξένο νόμισμα, για το οποίο η τράπεζα έχει καθιερώσει βασικό επιτόκιο και το οποίο είναι διαπραγματεύσιμο στη διατραπεζική αγορά και οι περαιτέρω μεταβολές των νομισμάτων, θα γίνεται πέντε εργάσιμες ημέρες πριν την ημερομηνία πληρωμής κάθε δόσης και εφόσον υπογραφεί σχετική πράξη τροποποίησης της παρούσας από όλα τα συμβαλλόμενα μέρη, στην οποία θα καθορίζονται οι καταβλητέες δόσεις. Κάθε καταβολή του οφειλέτη σε ξένο νόμισμα θα γίνεται είτε απευθείας στο νόμισμα αυτό ... είτε με το σε ευρώ ισάξιο (αντίτιμο) του άλλου νομίσματος, με βάση την τρέχουσα τιμή πώλησεως από την τράπεζα του οικείου νομίσματος...». Προς εξυπηρέτηση και παρακολούθηση της πορείας των ως άνω δανειακών συμβάσεων ανοίχθηκαν οι υπ' αριθμ. 0010-2704-00000001094 και 0010-2704-00000001099 τραπεζικοί λογαριασμοί αντίστοιχα, ενώ η εκταμίευση του κεφαλαίου έγινε και για τα δύο αυτά δάνεια στις 18-11-2005, με αποτέλεσμα από τις 18-12-2005 να ξεκινήσει,

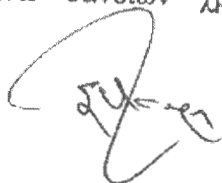
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

σύμφωνα με τους όρους των ανωτέρω συμβάσεων, η καταβολή των τοκοχρεωλυτικών δόσεων από την πρώτη εφεσίβλητη – πρώτη ενάγουσα, όπως και έγινε. Ακολούθως, όπως προκύπτει από τα αντίγραφα των λογαριασμών των δύο δανειακών συμβάσεων στις 18-10-2007, η πρώτη από αυτές (1094), εμφάνιζε χρεωστικό υπόλοιπο 257.716,19 ευρώ και η δεύτερη(1099), χρεωστικό υπόλοιπο 30.940,16 ευρώ. Τον Οκτώβριο 2007 οι εφεσίβλητοι - ενάγοντες αντιμετώπιζαν δυσκολίες ρευστότητας, γεγονός που ο δεύτερος εφεσίβλητος – δεύτερος ενάγων, γνωστοποίησε στην τότε διευθύντρια του υποκαταστήματος της εκκαλούσας - εναγομένης τράπεζας στη Μήλο, Λικατερίνη Κάτρη και τότε η τελευταία, που είχε εκπροσωπήσει μαζί με την Μαρία Νίνου την εκκαλούσα - εναγομένη κατά την κατάρτιση των παραπάνω δύο δανειακών συμβάσεων, πρότεινε στον δεύτερο εφεσίβλητο – δεύτερο ενάγοντα, να μετατραπεί το νόμισμα και των δύο αυτών δανειακών συμβάσεων από ευρώ σε ελβετικό φράγκο, από την οποία (μετατροπή) θα ωφεληθούν αυτοί (ενάγοντες), καθόσον θα μειωνόταν αισθητά τόσο το ετήσιο επιτόκιο, εξαιτίας του μικρότερου επιτοκίου αναφοράς της εποχής εκείνης για τα εν λόγω δάνεια (Libor), όσο και η εκάστοτε μηνιαία τοκοχρεωλυτική δόση, γεγονός που τους συνέφερε τόσο βραχυπρόθεσμα σε μηνιαία βάση ως προς τις δόσεις, όσο και μακροπρόθεσμα στο επιστρεφόμενο κεφάλαιο, λόγω μειωμένου επιτοκίου. Κατόπιν τούτου, ο εν λόγω εφεσίβλητος - ενάγων, παρότι σύμφωνα με το από 17-5-1999 ιδιωτικό συμφωνητικό ίδρυσης της πρώτης εφεσίβλητης – πρώτης ενάγουσας, δεν μπορούσε να εκπροσωπεί μεμονωμένα για τη λήψη δανείων την πρώτη εφεσίβλητη – πρώτη ενάγουσα, γεγονός γνωστό στην εκκαλούσα - εναγομένη, αφού κατά την υπογραφή στις 21-10-2005 των ανωτέρω δύο δανειακών συμβάσεων, είχε προσκομισθεί σ' αυτές το εν λόγω ιδιωτικό συμφωνητικό και για το λόγο αυτό κατά τη σύναψη των εν λόγω συμβάσεων, ενήργησαν από κοινού, ως διαχειριστές και εκπρόσωποι της πρώτης εφεσίβλητης – πρώτης ενάγουσας ο δεύτερος και ο τρίτος των εφεσιβλήτων -εναγόντων, έδωσε εντολή προφορικά στην τότε διευθύντρια του υποκαταστήματος της εκκαλούσας – εναγομένης τράπεζας, να

«προχωρήσει» τις διαδικασίες, για τη μετατροπή του νομίσματος των παραπάνω δανειακών συμβάσεων και ανέμενε σχετική ειδοποίηση, όπως συμφώνησαν, προκειμένου να καταρτιστούν οι έγγραφες συμβάσεις τροποποίησης αυτών, στις οποίες θα περιέχονταν και αναλυτικά οι όροι μεταβολής των δανειακών συμβάσεων, όπως άλλωστε προβλεπόταν ρητά στις ως άνω αρχικές δανειακές συμβάσεις. Η εν λόγω διευθύντρια ουδέποτε όμως κάλεσε τους εφεσίβλητους - ενάγοντες να συμπράξουν στην κατάρτιση και υπογραφή εκ μέρους όλων συμβαλλομένων μερών των τροποποιητικών συμβάσεων, ως προς την μεταβολή του νομίσματος του δανείου, αλλά η εκκαλούσα - εναγομένη, αρκούμενη στην προφορική εντολή του δεύτερου εφεσιβλήτου-δεύτερου ενάγοντος προς τη διευθύντρια του υποκαταστήματός της στην Μήλο «να προχωρήσουν οι διαδικασίες», μετέτρεψε το νόμισμα των παραπάνω δύο δανειακών συμβάσεων από ευρώ σε ελβετικό φράγκο, παρά τα όσα πρόβλεπαν οι αρχικές συμβάσεις δανείων με ρητό όρο, αλλά και παρά την πάγια τακτική όλων των ελληνικών τραπεζών να προχωρούν άμεσα σε κατάρτιση έγγραφων τροποποιητικών συμβάσεων, όπου θα εξειδικεύονται και οι επιμέρους όροι, που διέπουν τη μετατροπή του νομίσματος του δανείου και την εφεξής λειτουργία τους και χωρίς να προβεί σε οποιαδήποτε ενημέρωση για το συνυφασμένο με τη φύση των δανειακών συμβάσεων σε ξένο νόμισμα συναλλαγματικό κίνδυνο από τη μεταβολή της ισοτιμίας των νομισμάτων. Ακολούθως, κατά τη μετατροπή του νομίσματος των επίδικων δανειακών συμβάσεων από ευρώ σε ελβετικό φράγκο, κατόπιν των προαναφερόμενων προφορικών συζητήσεων των διαδίκων, η οφειλή των εφεσιβλήτων - εναγόντων προσδιορίστηκε στις 25 -11-2007 στο ποσό των 431.932,33 ελβετικών φράγκων(CHF), για την πρώτη δανειακή σύμβαση (1094) και στο ποσό των 51.855,71 ελβετικών φράγκων, για την δεύτερη δανειακή σύμβαση (1099), δηλαδή με την ισχύουσα κατά το χρόνο αυτό ισοτιμία ευρώ / ελβετικό φράγκο (CHF) 1:1,676. Από την ανωτέρω ημερομηνία οι εφεσίβλητοι - ενάγοντες συνέχισαν να καταβάλουν προς εξόφληση των παραπάνω δανείων χρηματικά ποσά σε ευρώ στην

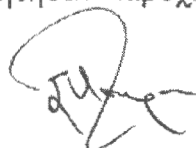
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

εκκαλούσα - εναγομένη, αφού άλλωστε δεν διέθεταν ελβετικά φράγκα, τα οποία η εκκαλούσα - εναγομένη μετέτρεπε σε ελβετικά φράγκα, με βάση την τρέχουσα τιμή πώλησής τους, πιστώνοντας έτσι τους τηρούμενους για την εξυπηρέτηση των δανείων λογαριασμούς και αποστέλλοντας στους εφεσίβλητοι - ενάγοντες κάθε μήνα, αντίγραφα της μηνιαίας κίνησης των λογαριασμών, όπου αποτυπωνόταν η κίνηση των δανείων σε ελβετικά φράγκα πλέον. Περί το έτος 2010, όταν πλέον η ισοτιμία ευρώ /CHF μεταβλήθηκε με σημαντική αύξηση της αξίας του ελβετικού φράγκου, οι εφεσίβλητοι - ενάγοντες βρέθηκαν σε αδυναμία εξυπηρέτησης των ως άνω δανείων τους, αφού λόγω της μεταβολής των ισοτιμιών, οι μηνιαίες δόσεις, που καταβάλλονταν από αυτούς σε ευρώ, αυξάνονταν, ώστε να υπολογίζονται σε συνέχεια (δια του μηχανισμού της πώλησης συναλλάγματος) στις τοκοχρεωλυτικές δόσεις σε ελβετικά φράγκα των δανείων. Οι εφεσίβλητοι - ενάγοντες απευθύνθηκαν στην εκκαλούσα - εναγομένη τράπεζα, ώστε να βρεθεί τρόπος διευκόλυνσής τους, και η τελευταία, δια των οργάνων της στο υποκατάστημα Μήλου, χωρίς μέχρι τότε να έχουν καταρτιστεί, κατά τους όρους της αρχικής συμφωνίας, οι τροποποιητικές του νομίσματος των δανείων έγγραφες συμβάσεις, υπό την πίεση της καταγγελίας των δανειακών συμβάσεων, παρουσίασε στους εφεσίβλητοι - ενάγοντες, ως μόνη λύση για την παροχή διευκόλυνσης αποπληρωμής των δανείων αυτών, να αναγνωρίσουν αυτοί το μέχρι τότε χρεωστικό υπόλοιπο των δανείων σε ελβετικά φράγκα και να παρασχεθεί σ' αυτούς περίοδος χάριτος έξι μηνών περίπου, κατά την οποία αυτοί θα καταβάλουν μόνο τους τόκους. Υπό τα δεδομένα αυτά καταρτίστηκαν εγγράφως μεταξύ των διαδίκων: α) η υπ' αριθμ. 1094/2/30-9-2010 πρόσθετη πράξη της αρχικής υπ' αριθμ. 1094/21-10-2005 δανειακής σύμβασης, με την οποία οι εφεσίβλητοι - ενάγοντες αναγνώρισαν ότι το άληκτο κεφάλαιο του δανείου των 300.000 ευρώ, που συνήφθη με την με αριθμό αρχική 1094/21-10-2005 σύμβαση δανείου, ανέρχεται στις 25-9-2010 σε 314.071,85 ελβετικά φράγκα, πλέον των τόκων του ανωτέρω άληκτου κεφαλαίου από 25-9-2010, (αντιστοιχεί σε 238.602,02 ευρώ, με ισοτιμία ευρώ / CHF 1;

1,3163, σύμφωνα με το επίσημο δελτίο συναλλαγματικών ισοτιμιών αναφορά της ΕΚΤ), και συμφωνήθηκε ότι η εξόφληση του υπολοίπου αυτού θα γίνει σε 62 μηνιαίες δόσεις, με πρώτη καταβολή την 25-4-2011 και με τελική ημερομηνία εξόφλησης την 25-5-2016 και ότι μέχρι την παραπάνω ημερομηνία καταβολής της πρώτης δόσης (25-4-2011), οι εφesiβλητοι-ενάγοντες θα καταβάλουν μόνο τους τόκους της οφειλής (υπολογιζόμενους με επιτόκιο Libor) και β) η υπ'αριθμ. 1099/2/30-9-2010 πρόσθετη πράξη της αρχικής 1099/21-10-2005 δανειακής σύμβασης, με την οποία οι εφesiβλητοι - ενάγοντες αναγνώρισαν ότι το άληκτο κεφάλαιο του δανείου των 40.000 ευρώ, που συνήφθη με την με αριθμό αρχική 1099/21-10-2005 σύμβαση δανείου, ανέρχεται στις 25-9-2010 σε 27.776,29 ελβετικά φράγκα (αντιστοιχεί σε 21.101,79 ευρώ με ισοτιμία ευρώ / CHF 1:1,3163, σύμφωνα με το επίσημο δελτίο συναλλαγματικών ισοτιμιών αναφορά της ΕΚΤ) και συμφωνήθηκε ότι η εξόφληση του υπολοίπου αυτού θα γίνει σε 27 μηνιαίες δόσεις, με πρώτη καταβολή την 25-4-2011 και με τελική ημερομηνία εξόφλησης την 25-6-2013 και ότι μέχρι την παραπάνω ημερομηνία καταβολής της πρώτης δόσης (25-4-2011), οι εφesiβλητοι - ενάγοντες θα καταβάλουν μόνο τους τόκους της οφειλής (υπολογιζόμενους με επιτόκιο Libor). Επισημαίνεται ότι στις παραπάνω συμβάσεις δεν γίνεται αναφορά για το πως, πότε και με ποιές προϋποθέσεις, το νόμισμα των δανείων μεταβλήθηκε από ευρώ σε ελβετικά φράγκα, γεγονός, που επιβεβαιώνει τον ισχυρισμό των εφesiβλήτων - εναγόντων, ότι ουδέποτε καταρτίστηκαν έγγραφες συμβάσεις για τροποποίηση του νομίσματος των δανείων από ευρώ σε ελβετικά φράγκα. Στη συνέχεια, παρά την ως άνω ρύθμιση των οφειλών, η αδυναμία των εφesiβλήτων - εναγόντων για εξυπηρέτηση της οφειλής τους συνεχίστηκε, η αδυναμία τους δε αυτή καταχωρίστηκε και σε σχετικό αρχείο της Τειρεσίας Α.Ε. («λευκός Τειρεσίας»), με αποτέλεσμα να μην μπορούν να λάβουν νέα χρηματοδότηση, από οποιοδήποτε πιστωτικό ίδρυμα, ούτε και μπλοκ επιταγών, που ήταν απαραίτητο για τη συνέχιση της επιχειρηματικής τους δραστηριότητας. Υπό τα δεδομένα αυτά οι εφesiβλητοι - ενάγοντες ζήτησαν παροχή νέας διευκόλυνσης αποπληρωμής

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

του δανείου τους και, μετά από προτροπή των οργάνων της εκκαλούσας - εναγομένης, συνυπέγραψαν την υπ'αριθμ. 1094/3/8-11-2011 πράξη τροποποίησης της υπ'αριθμ. 1094/21-10-2005 αρχικής δανειακής σύμβασης των 300.000 ευρώ, στην οποία γινόταν αναφορά :α) στην ύπαρξη της υπ'αριθμ. 1094/1/9-10-2007 πρόσθετης πράξης, χωρίς να καθορίζεται το περιεχόμενο αυτής, και β) στην ύπαρξη της υπ'αριθμ. 1094/2/30-9-2010 πρόσθετης πράξης, ως πράξης με την οποία τροποποιήθηκε το νόμισμα του δανείου και μετατράπηκε σε ελβετικά φράγκα και καθορίστηκαν οι επιμέρους όροι της μετατροπής, καθώς και οι όροι που διέπουν εφεξής το δάνειο σε συνάλλαγμα, γεγονός ανακριβές, αφού, όπως προαναφέρθηκε, αυτή, ήτοι η υπ'αριθμ. 1094/2/30-9-2010 πρόσθετη πράξη, αφορούσε σε αναγνώριση του υπολοίπου της οφειλής, όπως προσδιορίστηκε σε ελβετικά φράγκα και δεν ήταν πράξη με την οποία τροποποιήθηκε το νόμισμα του δανείου και σε κάθε περίπτωση αναφερόταν μόνο στην πρώτη δανειακή σύμβαση. Επίσης, με την ίδια πράξη οι εφεσίβλητοι - ενάγοντες αναγνώρισαν ότι η ανεξόφλητη οφειλή τους ανερχόταν την ίδια ημέρα (8-11-2011) στο ποσό των 314.071,85 ελβετικών φράγκων, πλέον των τόκων του ανωτέρω άληκτου κεφαλαίου από την 25-10-2011 (αντιστοιχεί σε 256.322,41 ευρώ με ισοτιμία Ευρώ /CHF1:1,2253, σύμφωνα με το επίσημο δελτίο συναλλαγματικών ισοτιμιών αναφορά της ΕΚΤ), το οποίο θα εξοφλούσαν σε 49 μηνιαίες τοκοχρεωλυτικές δόσεις, με ημερομηνία πρώτης καταβολής την 25-5-2012 και με τελική ημερομηνία εξόφλησης την 25-5-2016 και ότι μέχρι την παραπάνω ημερομηνία καταβολής της πρώτης δόσης (25-5-2012), οι εφεσίβλητοι - ενάγοντες θα καταβάλουν μόνο τους τόκους της οφειλής. Η εκκαλούσα - εναγομένη ισχυρίζεται ότι καταρτίσθηκαν εγγράφως και υπογράφηκαν από όλα τα συμβαλλόμενα μέρη οι τροποποιητικές των αρχικών δανειακών συμβάσεων πράξεις, με τις οποίες μετατράπηκε το νόμισμα των παραπάνω δανείων από ευρώ σε ελβετικά φράγκα, αλλά τα σχετικά έγγραφα δεν βρέθηκαν στα αρχεία της τράπεζας, διότι απωλέστηκαν κατά τη μετακόμιση των αποθηκών της, όπως άλλωστε αναφέρεται και στο από 17-5-2012 απαντητικό έγγραφο της

εκκαλούσας - εναγομένης προς την πρώτη εφεσίβλητη – πρώτη ενάγουσα, κατά το οποίο μάλιστα οι φερόμενες ως πρόσθετες τροποποιητικές πράξεις, φέρουν αριθμούς 0010-2704-1674 και 0010-2704-1675, κατόπιν του από 3-5-2012 γραπτού αιτήματος της τελευταίας, με το οποίο αυτή ζητούσε να της προσκομισθούν από το αρχείο της παραπάνω τράπεζας οι συμβάσεις μετατροπής σε ελβετικά φράγκα των δύο επιχειρηματικών δανείων της. Ο ως άνω ισχυρισμός, ωστόσο, είναι αβάσιμος και τούτο διότι, η εκκαλούσα - εναγομένη προσκομίζει τόσο τις αρχικές συμβάσεις δανείου, όσο και τις μεταγενέστερες αυτών, με αριθμούς 1099/2/30-9-2010, 1094/2/30-9-2010 και 1094/3/8-11-2011, που προφανώς βρίσκονται στο αρχείο της στο φάκελο των εφεσιβλήτων - εναγόντων δανειοληπτών. Συνεπώς, ο φάκελος αυτός υπάρχει και δεν μπορεί κατά την επικαλούμενη μετακόμιση, χωρίς μάλιστα να αποδεικνύεται ότι έλαβε χώρα τέτοια, να απωλέστηκαν δύο μόνο έγγραφα από τον οικείο φάκελο, χωρίς μάλιστα να μπορεί να ανευρεθεί σε κάποιο άλλο αρχείο αντίγραφο αυτών και μάλιστα τα αμφισβητούμενα από τους εφεσιβλήτους – ενάγοντες ότι καταρτίστηκαν εγγράφως και υπογράφηκαν από όλα τα συμβαλλόμενα μέρη. Επίσης, στις μεταγενέστερες με αριθμούς 1094/2/30-9-2010 και 1099/2/30-9-2010 πρόσθετες πράξεις των επίδικων συμβάσεων, όπως προαναφέρθηκε, ουδεμία αναφορά γίνεται για τροποποίηση του νομίσματος των δανείων, βάσει προγενέστερων εγγράφων συμβάσεων, οι οποίες να φέρουν και τους αριθμούς 0010-2704-1674 και 0010-2704-1675. Εξάλλου, το γεγονός ότι οι εφεσίβλητοι - ενάγοντες έλαβαν γνώση στις 23-9-2008, υπογράφοντας σχετικό έγγραφο, της μεταβολής του επιτοκίου από 3% σε 2% και στις 28-9-2010, υπογράφοντας σχετικό έγγραφο, της μεταβολής του επιτοκίου από 2% σε 3%, δεν υποδεικνύει την κατάρτιση εγγράφων τροποποιητικών συμβάσεων μεταβολής του νομίσματος των δανείων, τον Οκτώβριο 2007, όπως αβάσιμα ισχυρίζεται η εκκαλούσα - εναγομένη. Συνεπώς ουδέποτε καταρτίστηκαν έγγραφες συμβάσεις μετατροπής του νομίσματος των εν λόγω δανείων από ευρώ σε ελβετικά φράγκα, υπογεγραμμένες από όλα τα συμβαλλόμενα μέρη, όπως ρητά προβλεπόταν στις αρχικές δανειακές

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

συμβάσεις και επομένως ουδέποτε αποτυπώθηκαν εγγράφως οι όροι, που διέπουν την παραπάνω μετατροπή. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι οι εφεσίβλητοι - ενάγοντες κατέβαλαν προς εξυπηρέτηση των ως άνω δανειακών συμβάσεων από την ημέρα μετατροπής του νομίσματος των δανείων τους, όταν δηλαδή το υπόλοιπο του πρώτου δανείου (1094/2005) ήταν 257.716,19 ευρώ και μετατράπηκε σε 431.932,33 ελβετικά φράγκα και το υπόλοιπο του δεύτερου δανείου (1099/2005) ήταν 30.940,16 ευρώ και μετατράπηκε σε 51.855,71 ελβετικά φράγκα. δηλαδή με την ισχύουσα κατά το χρόνο αυτό ισοτιμία ευρώ /CHF1:1,676, τα κάτωθι, μη αμφισβητούμενα από την εκκαλούσα - εναγομένη, χρηματικά ποσά μέχρι τις 30-8-2012, που, κατά τα προαναφερόμενα, καταβάλλονταν σε ευρώ και μετατρέπονταν με την τρέχουσα συναλλαγματική ισοτιμία (τιμή πώλησης) σε ελβετικά φράγκα: α) για το υπ'αριθμ. 1094/2005 δάνειο, ποσού 300.000 ευρώ, το ποσό των 125.356,04 ευρώ, που μετατράπηκε, σύμφωνα με την τρέχουσα κατά το χρόνο των επιμέρους καταβολών ισοτιμία ευρώ /CHF, στο ποσό των 184.222,22 CHF, με αποτέλεσμα το υπόλοιπο του δανείου να ανέρχεται στις 30-8-2012 σε 311.716,85 CHF, που ισούται, βάσει της τρέχουσας ισοτιμίας ευρώ /CHF 1:1,2009 με 259.569,36 ευρώ, ενώ αν το δάνειο αυτό εξακολουθούσε να τηρείται σε ευρώ, το υπόλοιπο αυτού, σύμφωνα με το μη αμφισβητούμενο από την εκκαλούσα - εναγομένη παρατιθέμενο στην αγωγή πίνακα παρακολούθησης του δανείου, με βάση τις γενόμενες καταβολές και το συμφωνηθέν αρχικά επιτόκιο (EURIBOR πλέον 3%), θα ανερχόταν σε 183.284,38 ευρώ και β) για το υπ'αριθμ. 1099/2005 δάνειο, το ποσό των 31.611,85 ευρώ, που μετατράπηκε, σύμφωνα με την τρέχουσα κατά το χρόνο των επιμέρους καταβολών ισοτιμία ευρώ /CHF, στο ποσό των 43.901,31 CHF, με αποτέλεσμα το υπόλοιπο του δανείου να ανέρχεται στις 30-8-2012 σε 14.030,57 CHF, που ισούται βάσει της τρέχουσας ισοτιμίας ευρώ /CHF 1:1,2009 με 11.683,38 ευρώ, ενώ αν το δάνειο αυτό εξακολουθούσε να τηρείται σε ευρώ, το υπόλοιπο αυτού, σύμφωνα με το μη αμφισβητούμενο από την εκκαλούσα - εναγομένη παρατιθέμενο στην αγωγή πίνακα παρακολούθησης του δανείου,

με βάση τις γενόμενες καταβολές και το συμφωνηθέν αρχικά επιτόκιο (EURIBOR πλέον 3%), θα ανερχόταν σε 4.210,71 ευρώ. Από τα προαναφερόμενα προκύπτει ότι από τη μετατροπή του νομίσματος των συμβάσεων δανείων και λόγω της μεταβολής της ισοτιμίας ευρώ /CHF μεταξύ του χρόνου της μετατροπής και του χρόνου άσκησης της αγωγής (από 1:1,676 τον Οκτώβριο 2007 σε 1:1,2009 τον Αύγουστο 2012, ενώ στις 11-9-2012 ήταν 1:1,2074), οι εφεσίβλητοι - ενάγοντες επιβαρύνθηκαν με 76.284,98 ευρώ για το πρώτο δάνειο (259.569,36 ευρώ-183.284,38 ευρώ) και με 7.473,27 ευρώ (11.683,98 ευρώ - 4.210,71 ευρώ) για το δεύτερο δάνειο. Ωστόσο, η επίρριψη στους εφεσίβλητους - ενάγοντες του συναλλαγματικού κινδύνου, με τις προαναφερόμενες έγγραφες συμβάσεις, ήταν αποτέλεσμα συμπεριφοράς της εκκαλούσας - εναγομένης, που αντίκειται στα χρηστά ήθη, σύμφωνα με τα προαναφερόμενα στη μείζονα σκέψη και τούτο διότι : Πράγματι, τον Οκτώβριο 2007 ο δεύτερος εφεσίβλητος - δεύτερος ενάγων έδωσε προφορικά την εντολή στην τότε διευθύντρια του υποκαταστήματος Μήλου, Κάρη Αικατερίνη, να προχωρήσει στις ενέργειες μετατροπής του νομίσματος των δανειακών συμβάσεων από ευρώ σε ελβετικά φράγκα, μετά από σχετική προτροπή της τελευταίας. Η εκκαλούσα - εναγομένη, παρά την υποχρέωση προστασίας, αλλά και επισταμένης ενημέρωσης των εφεσιβλήτων - εναγόντων, πελατών της, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, αλλά και των κατευθυντήριων αρχών, που περιλαμβάνονται με σαφήνεια στην υπ' αριθμ. 2501/31.10.2002 Πράξη του Διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος σχετικά με την ενημέρωση των συναλασσόμενων με τα τραπεζικά ιδρύματα, α) δεν ενημέρωσε κατάλληλα τους εφεσίβλητους - ενάγοντες για τη φύση και τα χαρακτηριστικά του ως άνω δανειακού προϊόντος και εν γένει για τους όρους και τις προϋποθέσεις που διέπουν τη μετατροπή του νομίσματος της παραπάνω δανειακής σύμβασης, β) ακόμη και μετά την μονομερή μετατροπή του νομίσματος των δανείων, χωρίς να συναφθεί ειδική τροποποιητική σύμβαση προς τούτο, παρά τους ειδικούς όρους των αρχικών συμβάσεων (άρθρο 4.1), δεν παρείχε περιοδική έγγραφη ενημέρωση στους

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

εφεσίβλητους – ενάγοντες για τον τρόπο εφαρμογής των όρων, που έχουν συμφωνηθεί, γ) κυρίως δε ουδεμία ενημέρωση παρείχε σχετικά με τον κίνδυνο από ενδεχόμενη διακύμανση της συναλλαγματικής ισοτιμίας των νομισμάτων, ώστε οι εφεσίβλητοι - ενάγοντες να σχηματίσουν, πριν από τη σύναψη, σαφή εικόνα για την εξέλιξη της δανειακής σύμβασης, και δ) δεν γνωστοποίησε στους εφεσίβλητους - ενάγοντες, πριν από τη μετατροπή, όλους τους όρους που διέπουν τη μεταξύ τους σχέση και δεν τους παρείχε φυσικά πλήρες αντίγραφο σχετικής σύμβασης και των όρων που διέπουν τη μετατροπή, καθώς μάλιστα τέτοιο έγγραφο δεν καταρτίστηκε ποτέ, όπως προαναφέρθηκε. Αντίθετα, η διευθύντρια του υποκαταστήματος Μήλου, εκπροσωπώντας στην προκειμένη περίπτωση την εκκαλούσα - εναγομένη, κατά παράβαση κάθε συνήθους τραπεζικής πρακτικής (και μάλιστα της ομοιόμορφης τραπεζικής πρακτικής για όλες τις δανειακές συμβάσεις - ακόμη και τις απλές), μετέβαλε τους όρους των δανειακών συμβάσεων και ένα από τα σημαντικότερα στοιχεία τους, δηλαδή το νόμισμα των δανείων, αρκούμενη σε προφορική ενημέρωση των εφεσιβλήτων - εναγόντων, περί ευνοϊκού επιτοκίου και μικρότερης δόσης, και σε προφορική εντολή προς αυτή να «προχωρήσει» τις διαδικασίες, χωρίς να καταρτιστεί στη συνέχεια έγγραφη τροποποιητική σύμβαση, που είχε τεθεί ως ρητός όρος από τα συμβαλλόμενα μέρη στις αρχικές δανειακές συμβάσεις, όπως προαναφέρθηκε. Μάλιστα, οι όροι της μετατροπής δεν υφίστανται καν στην προκειμένη περίπτωση, λόγω της προφορικότητας των διαδικασιών, που σημαίνει ότι η εκκαλούσα - εναγομένη εφαρμόζει μονομερώς τέτοιους όρους (όπως με ποια τιμή - αγοράς ή πώλησης - υπολογίζεται η αξία των ευρώ, που καταβάλλονται μηνιαίως από τους εφεσίβλητους - ενάγοντες ή με ποια τιμή - αγοράς ή πώλησης - γίνεται ο υπολογισμός του καταλοίπου του δανείου σε ελβετικά φράγκα κατά την είσπραξή του σε ευρώ, βλ. και ΔΕΚ απόφαση της 30ης Απριλίου 2014, υπόθεση C-26/13, *Argad Kasler, Hajnalka Kaslerne Rabai κατά OTP Jelzalogbank Zrt*, σκέψεις 71 - 75^H, κατά την οποία η απαίτηση περί διαφάνειας ΓΟΣ, δεν αφορά απλά και μόνο τον κατανοητό αυτών χαρακτήρα από τυπική και γραμματική άποψη, παρά

αναφέρεται και στη λειτουργία τους, ούτως ώστε ο καταναλωτής να μπορεί να εκτιμήσει, βάσει σαφών και κατανοητών κριτηρίων, τις οικονομικές συνέπειες και μεταβολές, που κάθε όρος συνεπάγεται γι' αυτόν), χωρίς αυτοί να αποτελέσουν αντικείμενο συμφωνίας ή ειδικής διαπραγμάτευσης, ούτε και μπορεί να διαγνωστεί το περιεχόμενό τους, ώστε περαιτέρω να μπορεί να γίνει έλεγχος περί καταχρηστικότητάς τους ή μη, ο οποίος είναι στην προκειμένη περίπτωση αδύνατος υπό το πρίσμα του Ν. 2251/1994, ακριβώς επειδή στην προκειμένη περίπτωση για την εν λόγω μετατροπή, λόγω της προφορικότητας, δεν υπάρχουν καν Γενικοί Όροι Συναλλαγών, ούτε όμως και όροι ατομικής διαπραγμάτευσης, που διέπουν τη συναλλακτική σχέση των διαδίκων. Κατά συνέπεια, τον Οκτώβριο 2007 δεν καταρτίστηκε μεταξύ των διαδίκων σύμβαση μετατροπής του νομίσματος των δανειακών συμβάσεων από ευρώ σε ελβετικό φράγκο, είτε εγγράφως είτε προφορικά, καθώς δεν αρκεί προς τούτο μόνο η πρόταση της εκκαλούσας – εναγομένης, που στην προκειμένη περίπτωση έγινε από την διευθύντρια αυτής, περί μετατροπής του νομίσματος των εν λόγω δανείων, με το δέλεαρ του χαμηλότερου επιτοκίου και της χαμηλότερης δόσης και η απάντηση του δεύτερου εφεσιβλήτου – δεύτερου ενάγοντος, εγγυητή των αρχικών συμβάσεων, που δεν είχε, από μόνος του, εξουσία εκτιροσώπησης της πρώτης εφεσίβλητης – πρώτης ενάγουσας ατομικά, να «προχωρήσουν» οι σχετικές διαδικασίες μετατροπής, καθώς ουδέποτε επήλθε συμφωνία των μερών για όλους τους όρους της σκοπούμενης μετατροπής και επομένως, σύμφωνα με το άρθρο 195 ΑΚ, η σύμβαση αυτή δεν καταρτίστηκε. Ούτε, εξάλλου, από τη λειτουργία των δανειακών συμβάσεων από τον Οκτώβριο 2007 και εφεξής, όταν δηλαδή η εκκαλούσα - εναγομένη προσδιόρισε τα χρεωστικά υπόλοιπα σε ελβετικά φράγκα και μετέωπε τις σε ευρώ μηνιαίες καταβολές των εφεσιβλήτων - εναγόντων στο νόμισμα αυτό, μπορεί να συναχθεί συμπέρασμα για προφορική κατάρτιση των συμβάσεων μετατροπής του νομίσματος τον Οκτώβριο 2007, ελλείψει συμφωνίας για τους επιμέρους όρους της μετατροπής, που προφανώς θεωρούνται ουσιώδεις για τη συμβατική δέσμευση των μερών (άρθρο 196 ΑΚ). Άλλωστε, και στις

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ως άνω επίδικες συμβάσεις αναγνώρισης του καταλοίπου των δανείων σε ελβετικά φράγκα, όπως προαναφέρθηκε, ουδεμία αναφορά γίνεται σε προφορική συμφωνία των μερών για μετατροπή του νομίσματος των δανείων από ευρώ σε ελβετικά φράγκα. Περαιτέρω, κατά τα κρίσιμα έτη 2010 και 2011 οι εφεσίβλητοι - ενάγοντες βρέθηκαν σε αδυναμία εξυπηρέτησης των δανειακών συμβάσεων, αφενός λόγω της εμφιλοχωρήσασας οικονομικής κρίσης, αφετέρου λόγω της πτώσης του ευρώ σε σχέση με το ελβετικό φράγκα. που είχε ως αποτέλεσμα την αύξηση του χρεωστικού καταλοίπου του δανείου και των δόσεων αποπληρωμής του, υπολογιζομένων σε ευρώ και ζήτησαν διευκόλυνση αποπληρωμής των δανείων από την εκκαλούσα - εναγομένη. Τότε η τελευταία, κατά τα προαναφερόμενα, εκμεταλλευόμενη την ανάγκη των εφεσιβλήτων - εναγόντων να τους παρασχεθεί διευκόλυνση για την αποπληρωμή των δανείων και να μην καταγγελθούν αυτά, δεδομένου ότι η αδυναμία των εφεσιβλήτων - εναγόντων για εξυπηρέτηση της οφειλής τους καταχωρίστηκε και σε σχετικό αρχείο της Τειρεσίας Α.Ε. («Λευκός Τειρεσίας»), με αποτέλεσμα να μην μπορούν να λάβουν νέα χρηματοδότηση από οποιοδήποτε πιστωτικό ίδρυμα, ούτε και μπλοκ επιταγών, που ήταν απαραίτητο για τη συνέχιση της επιχειρηματικής τους δραστηριότητας, κατάρτισε με αυτούς τις ανωτέρω υπ' αριθμ. 1094/2/30-9-2010, 1099/2/30-9-2010 και 1094/3/8-11-2011 συμβάσεις αναγνώρισης οφειλής εκ μέρους τους σε ελβετικά φράγκα και παροχής παράτασης των χρονικών ορίων αποπληρωμής των δόσεων των δανείων, ενώ γνώριζε ότι ουδέποτε συνάφθηκε νόμιμα σύμβαση μετατροπής του νομίσματος των συμβάσεων αυτών και ουδέποτε καθορίστηκαν οι επιμέρους όροι της μετατροπής, όπως προαναφέρθηκε, προκειμένου εκ των υστέρων να επικυρωθεί η παράτυπη πρακτική της να αλλάξουν προφορικά - ιδίως δε ως προς το νόμισμα των δανείων - οι όροι των αρχικών δανειακών συμβάσεων. Ακόμη και κατά το στάδιο αυτό, η εκκαλούσα - εναγομένη δεν συμπεριέλαβε στις ως άνω συμβάσεις τους όρους της μετατροπής του νομίσματος των αρχικών δανειακών συμβάσεων και της λειτουργίας των

δανείων σε συνάλλαγμα πλέον, όπως δεν συμπεριέλαβαν και τον αναφερόμενο στις προτάσεις της όρο, περί ευχέρειας των εφεσιβλήτων - εναγόντων να ζητήσουν την εκ νέου μετατροπή του νομίσματος των δανείων από ελβετικά φράγκα σε ευρώ, αλλά αρκέστηκε στην αναγνώριση των οφειλών αυτών σε ελβετικά φράγκα, που σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να ληφθεί ως πράξη μετατροπής του νομίσματος των αρχικών δανειακών συμβάσεων δανείου. Μάλιστα, στις υπ' αριθμ. 1094/2/30-9-2010 και 1099/2/30-9-2010 συμβάσεις, δεν γίνεται μνεία για το πώς τα αρχικά δάνεια σε ευρώ μετατράπηκαν σε δάνεια σε ελβετικά φράγκα, ενώ στην υπ' αριθμ. 1094/3/8-11-2011 σύμβαση αναφέρεται ότι το νόμισμα του δανείου μεταβλήθηκε με την 1094/2/30-9-2010 πρόσθετη πράξη, γεγονός εντελώς αναληθές, καθόσον με αυτήν, όπως προαναφέρθηκε, οι εφεσίβλητοι - ενάγοντες, αναγνώρισαν μόνο το άληκτο υπόλοιπο των δανείων σε ελβετικά φράγκα. Οι εφεσίβλητοι - ενάγοντες συνυπέγραψαν τις προαναφερόμενες πρόσθετες πράξεις ωστόσο ευρισκόμενοι σε οικονομική αδυναμία και σε προφανή ανάγκη να μην αποκοπούν οι πηγές χρηματοδότησής τους, δεν μπορούσαν να λειτουργήσουν διαφορετικά και να μην υπογράψουν τις συμβάσεις αναγνώρισης οφειλής σε ελβετικά φράγκα, αφού αυτό θα σήμαινε την αποκοπή της επιχείρησής τους από κάθε πηγή χρηματοδότησης. Ούτε, άλλωστε, μπορούσαν να ζητήσουν την εκ νέου μετατροπή του νομίσματος των δανείων από ελβετικά φράγκα σε ευρώ, όπως αβάσιμα ισχυρίζεται η εκκαλούσα - εναγομένη, αφού ουδέποτε τους γνωστοποιήθηκε εγγράφως τέτοιος όρος, ώστε να γνωρίζουν την ύπαρξή του, ούτε και περιλήφθηκε τέτοιος όρος στις μεταγενέστερες συμβάσεις αναγνώρισης του υπολοίπου των οφειλών σε ελβετικά φράγκα. Συνεπώς οι ως άνω επίδικες συμβάσεις αναγνώρισης οφειλής σε ελβετικά φράγκα, με τις οποίες επιχειρείται να ισχυροποιηθεί εκ των υστέρων η άνευ συμβατικής δέσμευσης των μερών μετατροπή του νομίσματος των δανειακών συμβάσεων, είναι άκυρες ως αντίθετες στα χρηστά ήθη, υπό την έννοια ότι συνάφθηκαν ύστερα από ενέργειες της εκκαλούσας - εναγομένης, που δεν αποτελούν έμφρονα και χρηστή συναλλακτική

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

συμπεριφορά, αφού ληφθούν υπόψη και οι ακόλουθες παράμετροι: α) οι αρχές της συναλλακτικής ευθύτητας, τις οποίες οφείλει να τηρεί κάθε χρηστός και γνωστικός συναλλασσόμενος, καθώς και οι σύμφωνες με αυτές συνθήκες των συναλλαγών, ειδικότερα δε οι καθοριζόμενες στην 2501/31.10.2002 Πράξη του Διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδος συναλλακτικές υποχρεώσεις των τραπεζικών ιδρυμάτων, β) το είδος, η φύση και ο σκοπός των επίμαχων συμβάσεων, γ) τα συμφέροντα αμφοτέρων των διαδίκων μερών και η πρακτική που ακολούθησαν κατά τη διαμόρφωση των συμβατικών τους σχέσεων, δ) ότι οι εφεσίβλητοι - ενάγοντες, που ζουν και δραστηριοποιούνται στην ελληνική επικράτεια, χρησιμοποιούν το εγχώριο νόμισμα, και δη το ευρώ, στις συναλλαγές τους, ε) ότι οι εφεσίβλητοι - ενάγοντες αδυνατούσαν να έχουν στην κατοχή τους ελβετικά φράγκα, με συνέπεια να εξοφλούν, όπως και πράγματι έκαναν, ουσιαστικά σε ευρώ τα δάνειό τους, ζ) ότι τα χρηματικά ποσά, που χορηγήθηκαν ως δάνεια, δεν εκταμιεύθηκαν σε ελβετικά φράγκα, αλλά μετατράπηκαν στη συνέχεια λογιστικά στο νόμισμα αυτό, χωρίς να τηρηθούν οι αρχικοί όροι των δανείων περί έγγραφης συμβατικής τροποποίησης και χωρίς να αποδεικνύεται ότι πράγματι η εκκαλούσα - εναγομένη δανείστηκε αντίστοιχα ελβετικά φράγκα από τη διατραπεζική αγορά, η) ότι η εκκαλούσα - εναγομένη, στο πλαίσιο των επίμαχων συμβάσεων, δεν παρείχε ουσιαστικά ουδεμία ενημέρωση στους εφεσίβλητους -ενάγοντες για τις συνέπειες της μετατροπής του νομίσματος των δανείων, θ) ότι ουδέποτε συμφωνήθηκαν συγκεκριμένοι όροι για τη μετατροπή και την εφεξής λειτουργία των δανείων σε ελβετικό φράγκο και ότι η εκκαλούσα - εναγομένη εφάρμοζε όρους (για την αποπληρωμή, τον υπολογισμό των δόσεων και τον υπολογισμό των ισотиμιών), που ουδέποτε συμφωνήθηκαν και αποτυπώθηκαν εγγράφως, κατά παράβαση των κανόνων της συναλλακτικής καλής πίστης και των κανόνων, που θεωρούνται δεδομένοι στην τραπεζική πρακτική και η) ότι η κατάρτιση των επίδικων έγγραφων συμβάσεων αναγνώρισης της οφειλής σε ελβετικά φράγκα αντί για ευρώ, αποσκοπούσε κυρίως στην αποτροπή των εφεσιβλήτων - εναγόντων να

προβάλουν τα ως άνω ελαττώματα της μετατροπής του νομίσματος των αρχικών δανειακών συμβάσεων, υπό το δέλεαρ παροχής νέας προθεσμίας αποπληρωμής των δανείων και την περαιτέρω απειλή διακοπής της χρηματοδότησής τους και καταγγελίας των δανείων, με συνέπεια να μην αφήνεται περιθώριο επιλογών στους εφεσίβλητους ενάγοντες, ώστε να μπορούν αυτοί να μην προβούν στην αναγνώριση του άληκτου υπολοίπου των δανείων τους σε ελβετικά φράγκα. Εξάλλου οι εφεσίβλητοι – ενάγοντες από κανένα στοιχείο δεν αποδείχθηκε πως διέθεταν ιδιαίτερες γνώσεις αναφορικά με τους νομισματικούς κανόνες, τις συνθήκες της αγοράς και το κόστος του χρήματος, παρά το γεγονός ότι ο δεύτερος και τρίτος εξ αυτών είναι έμποροι υγρών καυσίμων και διατηρούν και εκμεταλλεύονται πρατήριο υγρών καυσίμων – βουλκανιζτέρ στην Μήλο, απορριπτομένου του ισχυρισμού της εκκαλούσας – εναγομένης ότι μπορούσαν να αντιληφθούν τους κινδύνους, που αναλαμβάνουν με τις επίδικες συμβάσεις. Κατ'ακολουθία των ανωτέρω οι αρχικές δανειακές συμβάσεις δεν τροποποιήθηκαν νόμιμα, ως προς το νόμισμα του δανείου (και το συναφές με αυτό επιτόκιο) και εξακολουθούν να διέπονται από τους αρχικούς όρους, που αποτυπώθηκαν στις υπ'αριθμ. 1094/21-10-2005 και 1099/21-10-2005 συμβάσεις τοκοχρεωλυτικών δανείων, οι δε 1094/3/8-11- 2011 και 1099/2/30-9-2010 πράξεις αναγνώρισης οφειλής τους στο νόμισμα του ελβετικού φράγκου, που χαρακτηρίζονται από την εκκαλούσα - εναγομένη, ως πράξεις «τροποποίησης σύμβασης δανείου», είναι άκυρες, καθόσον αντίκειται στα χρηστά ήθη. Συνεπώς στις 30-8-2012 το χρεωστικό υπόλοιπο της υπ'αριθμ. 1094/21-10-2005 πρώτης δανειακής σύμβασης, ανερχόταν σε 183.284,38 ευρώ και το χρεωστικό υπόλοιπο της υπ'αριθμ. 1099/21-10-2005 δεύτερης δανειακής σύμβασης ,ανερχόταν σε 4.210,71 ευρώ . Επομένως η ένδικη αγωγή έπρεπε να γίνει δεκτή ως ουσιαστικά βάσιμη κατά την κύρια βάση της, να αναγνωριστεί ότι οι επίδικες υπ' 1094/3/8-11-2011 και 1099/2/30-9-2010 πράξεις τροποποίησης δανείου είναι άκυρες και ότι το οφειλόμενο από τους ενάγοντες ποσό ανερχόταν στις 30-8-2012 ,σε 183.284,38 ευρώ για την υπ'αριθμ. 1094/21-10-2005 πρώτη δανειακή

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΞΕΗΓΗΤΡΙΑ

σύμβαση και σε 4.210,71 ευρώ για την υπ' αριθμ. 1099/21-10-2005 δεύτερη δανειακή σύμβαση. Περαιτέρω κατά τη διάταξη του άρθρου 193 ΚΠολΔ, δεν επιτρέπεται προσβολή της απόφασης με ένδικο μέσο ως προς τα έξοδα, αν δεν περιλαμβάνει και την ουσία της υπόθεσης. Η διάταξη αυτή αναφέρεται στα δικαστικά έξοδα στα οποία καταδικάζεται ο διάδικος που νικήθηκε και επιδικάζονται στο διάδικο που νίκησε κατά τις διατάξεις των άρθρων 173 επ. ΚΠολΔ, έχει δε την έννοια ότι είναι απορριπτέο ως απαράδεκτο το ένδικο μέσο με το οποίο προσβάλλεται η απόφαση ως προς μόνη τη διάταξη περί εξόδων, κατά παράλειψη κάθε άλλου παραπόνου επί της ουσίας της υποθέσεως (ΑΠ 1000/2005 ΕλλΔνη 2006.107, ΑΠ 1356/2003 ΕλλΔνη 2004.1033). Ως ουσία της υποθέσεως νοείται κάθε τι που κρίθηκε και δεν υπάγεται στην έννοια των δικαστικών εξόδων, ανεξαρτήτως αν αφορά ουσιαστικό ή δικονομικό ζήτημα (βλ. ΑΠ 1306/1990 ΕλλΔνη 1992. 311, Εφ. Θεσσ. 1077/2007, ΤΝΠ ΔΣΑ, ΕφΑθ 11024/1988 ΕλλΔνη 1923.1377). Εξ άλλου, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 176 ΚΠολΔ, ο διάδικος που ηττήθηκε καταδικάζεται να πληρώσει τα έξοδα. Στην προκειμένη περίπτωση, η εκκαλούσα –εναγομένη με τον τελευταίο λόγο της εφέσεώς της προσβάλλει τη διάταξη της εκκαλουμένης αναφορικά με τα έξοδα, παραπονούμενη ότι επέβαλλε στην εναγομένη τράπεζα να πληρώσει τα δικαστικά έξοδα των εναγόντων, ενώ έπρεπε να απορρίψει την αγωγή και να καταδικάσει τους ενάγοντες στην δικαστική της δαπάνη. Ο λόγος αυτός της εφέσεως είναι παραδεκτός, αφού κατά τα προαναφερόμενα προσβάλλεται συγχρόνως και η ουσία της υπόθεσης (άρθρο 193 ΚΠολΔ), πρέπει δε να απορριφθεί ως ουσιαστικά αβάσιμος, ενόψει του ότι με την εκκαλουμένη απόφαση έγινε κατ' ουσία δεκτή η αγωγή κατά την κυρία της βάση και επομένως συνέτρεχε περίπτωση επιβολής των δικαστικών εξόδων των εναγόντων σε βάρος της εναγομένης, λόγω της ήττας της, κατά το άρθρο 176 ΚΠολΔ. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που με την εκκαλούμενη οριστική απόφασή του δέχθηκε τα ίδια παραπάνω πραγματικά περιστατικά και με βάση αυτά και τις ίδιες αιτιολογίες, οι οποίες συμπληρώνονται, όπου

απαιτείται, από τις αιτιολογίες της παρούσας απόφασης, έκανε δεκτή κατ'ουσία την αγωγή κατά την κυρία της βάση, δεν έσφαλε και ορθά εφαρμόζοντας το νόμο προέβη στη συνέχεια σε ορθή εκτίμηση του αποδεικτικού υλικού και όλοι οι υπόλοιποι αντίθετοι λόγοι της υπό κρίση εφέσεως είναι αβάσιμοι και απορριπτέοι. Συνακόλουθα πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη έφεση στο σύνολό της ως κατ'ουσίαν αβάσιμη, αφού δεν περιέχεται σ' αυτήν άλλο ειδικό παράπονο που αποδίδεται στην εκκαλουμένη και δικαιολογεί, κατά το αίτημα της εφέσεως, την εξαφάνιση ή τη μεταρρύθμισή της και να καταδικαστεί η εκκαλούσα, λόγω της ήττας της, στα δικαστικά έξοδα των εφεσιβλήτων, του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας (άρθρα 176, 180 παρ.1, 183, 189 παρ.1 και 191 παρ.2 ΚΠολΔ), ενώ τέλος πρέπει να διαταχθεί η εισαγωγή στο Δημόσιο ταμείο και κατάπτωση υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου του καταβληθέντος από την εκκαλούσα παραβόλου, ποσού διακοσίων (200) ευρώ, σύμφωνα με την παρ. 4 του άρθρου 495 ΚΠολΔ, η οποία προστέθηκε με το άρθρο 12 του ν. 4055 / 2012, όπως ορίζονται ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΞΗΓΗΤΡΙΑ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και απορρίπτει κατ'ουσίαν την από 23-12-2014(αριθμ. εκθ. κατάθ.112/23-12-2014) έφεση κατά της υπ'αριθμ. 99/2014 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Σύρου .

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ τα δικαστικά έξοδα των εφεσιβλήτων, για το δεύτερο βαθμό δικαιοδοσίας σε βάρος της εκκαλούσας και τα καθορίζει σε εξακόσια (600) ευρώ.

ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την εισαγωγή στο Δημόσιο ταμείο και κατάπτωση υπέρ του Ελληνικού Δημοσίου του καταβληθέντος από την εκκαλούσα παραβόλου, ποσού διακοσίων (200) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε στην Ερμούπολη Σύρου στις 10-5-2017 και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του

στην Ερμούπολη Σύρου στις 14-6-2017, χωρίς να παρέυρίσκονται οι
διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι τους.-

Η Πρόεδρος

Σπυριδούλα Μακρή

Ο Γραμματέας

Ιωάννης Βακόνδιος

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Η
ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

